

ת"פ 43046/07/11 - מדינת ישראל נגד הארג אסמרום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 43046-07-11 מדינת ישראל נ' אסמרום
בפני כב' השופט בכיר יצחק יצחק

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי
	נגד
	הארג אסמרום
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד קונפינו

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק כפי שיוצג להלן.

מבוא

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים או תפילה, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**להלן החוק**"), היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק והכשלת שוטר, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.
- על פי עובדות כתב האישום ביום 23.7.11 בשעה 03:30 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירה ברח' אבולעפיה 20 בתל אביב השייכת ליסמין תבור (להלן: "**המתלוננת**"), בכך שפתח את הכניסה שהייתה סגורה ונכנס לתוך הבית בכוונה לבצע בו גניבה.
- המתלוננת הגיעה לדירתה בעוד שהנאשם נמצא בדירה, וכשהבחינה בנאשם החלה לצרוח בקריאות לעזרה ודפקה בחוזקה על דלת השכנה, או אז יצא הנאשם מהדירה התקרב אל המתלוננת וביקש ממנה לחדול. המתלוננת הצליחה להיכנס לדירתה ולאחר מאבק עם הנאשם, סגרה את דלת הדירה.
- הנאשם דפק בחוזקה בדלת הדירה תוך שהוא צועק למתלוננת שתפתח לו את הדלת (באנגלית) ומנסה לשבור את הדלת וכתוצאה מכך מנעול הדלת נשבר. המתלוננת צעקה מהמרפסת לעבר עוברים ושבים "אונס" "אונס", ואזרחים שנקלעו למקום הזמינו למקום משטרה. הנאשם עזב את הדירה וברח מהמקום, האזרחים מסרו לשוטרים

שהגיע למקום פרטים מזוהים של החשוד. לאחר מרדף הנאשם נעצר.

פרשת התביעה

5. מטעם התביעה העידו המתלוננת ושלושה עובדי אורח אשר שמעו את המתלוננת צועקת לעזרה. כאשר הגיעו לכניסה לבניין בו התגוררה המתלוננת, ראו אדם כהה עור עוזב את המקום.

6. המתלוננת, עדת תביעה 5, יסמין תבור, העידה כי בעת האירוע התגוררת ברח' אבולעפיה 20 תל אביב. סמוך לשעה 03:30 ירדה מביתה והלכה לקיוסק על מנת לקנות סיגריות. כאשר יצאה, הבחינה באדם שבא ממולה וברך אותה לשלום. תיאורו של האדם אותו ראתה הינו כדלקמן:

"נכנס אדם שחור, מוצק, עם נעלי ספורט".

(פרוטוקול מיום 3.7.13 עמ' 11 שורות 28-29).

7. כאשר שבה לביתה הבחינה כי דלת המסדרון פתוחה. כשהתבוננה היטב ראתה אדם העומד בסלון בסמוך למחשב, לפיכך החלה לצרוח. המתלוננת הקישה בחוזקה בדלת שכנתה ולפתע אותו אדם אשר היה בביתה יצא מדירתה והתקרב אליה.

8. המתלוננת תארה את האירוע באופן הבא:

"נבהלתי נורא. התחלתי לדפוק על הדלת של הדירה מולי כמו מטורפת... הוא התחיל להתקרב אלי למסדרון. הוא כמעט היה צמוד אלי. הצלחתי לברוח לתוך הבית שלי ולסגור את הדלת. הוא התחיל להאבק איתי על הדלת של הבית... הוא יצא למסדרון הוא התקרב אלי מאוד. נראה לי שהוא רצה לתקוף אותי. הוא אמר לשתוק והפסיק לצעוק... הצלחתי לסגור את הדלת ולנעול והוא התחיל לדפוק בטירוף על הדלת. הוא צעק באנגלית שאפתח את הדלת. צעקתי לרחוב אונס אונס. אף אחד לא ענה לי. כמה דקות אף אחד לא ענה לי. עברו כמה דקות. איבדתי תחושת הזמן. הייתי בהיסטריה. אחרי כמה דקות שהוא השתולל הוא הלך".

(פרוטוקול מיום 3.7.13 עמ' 12 שורות 5-13).

9. המתלוננת התייחסה בעדותה בבית המשפט למראהו של החשוד במילים הבאות:

"הוא היה שחור, מוצק, עור כהה, נעלי ספורט, לא זוכרת צבע חולצה, כ-1.70 מטרים".

(ראה פרוטוקול מיום 3.7.13 עמ' 12 שורה 15).

10. לדבריה הגיעה לתחנת המשטרה וזיהתה את הנאשם מיד מבין כל התמונות שהוצגו בפניה. עוד הוסיפה כי גם בעימות זיהתה את הנאשם אף שלדבריה העימות היה מספר ימים לאחר האירוע. (שורות 17-18).

11. המתלוננת העידה כי לקח לה אולי כמה דקות עד שזיהתה באופן וודאי את הנאשם ולדבריה:

"אולי לקח לי כמה דקות. זיהיתי באופן וודאי ואמרתי זה לחלוטין זה" (שורה 29).

12. במעמד מסדר זיהוי תמונות **צוין** כי המתלוננת **היססה** קודם שהצביעה על תמונת הנאשם ועל היסוס זה השיבה במסגרת חקירתה בבית המשפט כי היא מתגוררת בדרום תל אביב שם יש הרבה פליטים. לפיכך חשוב היה לה "לא סתם" לומר על מישהו שהוא עשה ולכן אמרה במשטרה כי יתנו לה את הזמן שלה על מנת שלא תצביע על מישהו שלא עשה דבר, אבל זיהתה את הנאשם לחלוטין.

(ראה פרוטוקול מיום 3.7.13 עמ' 13 שורות 1-3).

13. המתלוננת אף נשאלה מדוע **במסדר זיהוי** התמונות **ביקשה** לשמוע **את קולו** של החשוד והשיבה כי לא רצתה להאשים מישהו במשהו שהוא לא עשה ולדבריה: "רציתי כמה שיותר להיות בטוחה שזה באמת האדם שעשה את זה. אני אכן בטוחה שזה האדם שעשה את זה. בוודאי זיהיתי אותו גם בעימות" (שורות 15-16).

14. לשאלתה האם היא **מזהה כיום** את הנאשם, השיבה כי **כיום לאחר שנתיים** אין רצונה לומר **דברים שהם לא מדויקים**. (שורה 19).

15. כאמור, שלושה עוברי אורח העידו כי שמעו את המתלוננת צועקת לעזרה. **העדה דנה אברון**, ע"ת/1, העידה כי הייתה עם בן זוגה ולפתע שמעה בחורה צועקת "אונס הצילו" אותה בחורה עמדה במרפסת. לפיכך, הגיעו לכניסה לבניין חדר המדרגות אשר היה **חשוך** וממולם הגיע מישהו כהה מאוד. אותו אדם אמר שלום בעברית "עם קצת מבטא". במעמד זה, הבינה העדה שכנראה מדובר בחשוד ולפיכך תפסה אותו בידו. החשוד המשיך ללכת, תיאור אותו חשוד מפיה של עדה זו מעלה כי מדובר באדם כהה מאוד אשר לבש חולצת ספורט יחסית צמודה כנראה בצבע כחול. מדובר באדם שנראה שרירי ונעל נעלי ספורט שנראות חדשות. מעבר לזה לא זכרה העדה דבר אף הדגישה כי היה חושך.

(ראה פרוטוקול מיום 3.7.13 עמ' 6 שורות 15-26).

16. העדה נשאלה האם **הבחינה** בסיטואציה בה **החשוד חלץ את נעליו** והשיבה: "לא ראיתי דבר כזה" עוד נשאלה האם היא מזהה את החשוד באולם והשיבה כי אין היא יודעת. (עמ' 7 שורות 8-11).

17. **עד תביעה 2, גיל אברון**, העיד כי היה עם חברתו (ע"ת/1) לדבריו, לחשוד היה עור כהה ובוודאות לבש חולצה

שחורה. העד לא זכר איזה מכנסיים לבש החשוד. כמו כן, אמר כי נערך מרדף קצר אחרי החשוד אך החשוד נעלם די מהר מזירת האירוע. בבית המשפט לא יכול היה לזהות את הנאשם כמי שמעורב בעבירה. (עמ' 8 שורות 1-14).

18. ע"ת/3, **עומר למפרט**, העיד כי היה עם עדי התביעה 1 ו-2. לדבריו שמעו צעקות "הצילו הצילו אונס". כאשר ניגשו לכניסת הבניין ראו אדם שחום עור שעבר מולם. לדבריו היה מדובר "**בבן אדם גדול**" שגובהו בסביבות 1.80 מטר. לדבריו, אותו חשוד לבש חולצה שחורה עם הדפס אבל אין הוא זוכר זאת. (עמ' 9 שורות 2-9). יצוין כי מדובר בעד אשר מתגורר בצמוד לבניין בו התגוררה המתלוננת ולדבריו באותה תקופה **גרו באזור פליטים רבים**.

19. ע"ת/4, **דימיטרי קוזניצוב**, היה בעת האירוע קצין סיור. העד הגיע לזירת האירוע שם פגש את המתלוננת. המתלוננת מסרה כי בחדר המדרגות ראתה אדם **ממוצא אפריקאי**.

20. ע"ת/6 **השוטר אבי פתחי**, העיד כי בעת האירוע היה סייר והגיע לאזור בעקבות אירוע מוקד שהתקבל. תוך כדי סריקות איתר חשוד שענה לתיאור שנמסר בקשר. לדבריו, אותו חשוד לבש חולצה שחורה ומכנסיים כהות או ג'ינס. החשוד אותו פגש בזירת האירוע נראה לחוץ תוך שהוא מסתכל לצדדים. התנהגות החשוד עוררה בו חשד לפיכך ניגש אליו והחל לתחקר אותו. לדבריו החשוד מסר לו כי הוא **בדרכו לחתונה** של חבר. העד העיד כי היה מדובר בשעה 04:00 לערך וטענתו של החשוד לפיה הוא בדרכו לחתונה **נראתה לו לא הגיונית**. (עמ' 14 שורות 4-12).

21. העד ערך דו"ח פעולה (ת/2). על פי דו"ח זה העד היה לבוש במדים. כאשר הבחין בחשוד, ביקש ממנו תעודות זהות ובאותו מעמד ביקש בקשר משוטר אחר למסור שוב את תיאור החשוד. בשלב זה שם לב כי החשוד, הוא הנאשם, **ללא נעליים**. דבר זה עורר אצלו חשד כי הנאשם נמלט ממקום כלשהו. עוד הבחין כי הנאשם לבש שתי חולצות וכשנשאל מדוע השיב הנאשם כי הוא חולה. הנאשם לבש **חולצה שחורה מתחת** לחולצה כחולה ועל החולצה השחורה היה הדפס לבן כפי שדווח. אשר על כן, הודיע לו העד כי הוא עצור אלא שבשלב כלשהו דחף הנאשם את השוטר והחל בורח מהמקום. לאחר מרדף של מספר דקות, קיבל עד זה סיוע מנהג מונית והמרדף אחר הנאשם, אשר היה חשוד באותה עת, נמשך ולבסוף נתפס על ידי העד.

22. יצוין כי עד זה דיווח לשוטר דימה כי החשוד הוא ללא נעלים ובתגובה לדברים אלה נמסר לו על ידי מתנדב בשם גיאורגי (גיאורגי **לא העיד במהלך המשפט**) כי נתפסו נעליים מתחת לדירת המתלוננת. יש לציין כי הנאשם בחקירתו (ת/6) אישר כי הנעליים שנתפסו הם נעליו.

23. עד התביעה 6, אבי פתחי, העיד בבית המשפט כי כאשר פגש את החשוד בזירת האירוע מסר לו החשוד את הויזה שהייתה ברשותו. כמו כן, אישר כי שאל את החשוד מה יש עוד בכיסיו והחשוד אמר כי יש לו כסף. לעניין זה אמר העד את הדברים הבאים:

"ש. ביקשת ממנו כסף?

ת. לא. שאלתי אותו מה יש לו בכיסים והוא אמר שיש לו כסף. אמרתי לו שיוציא כדי שאראה שאין לו שום דבר מלמד זה. הוא התחיל להילחץ. הסתכלתי וראיתי שאין לו נעליים".

(עמ' 14 שורות 30-31).

24. העד נשאל האם כאשר ביקש מהחשוד להוציא את כספו הוא ברח ועל כך השיב שלא. (עמ' 15 שורה 4). עוד הוסיף העד כי כאשר ביקש מהחשוד להתלוות אליו לתחנה, החשוד דחף אותו והתחיל לברוח. (עמ' 15 שורה 6).

25. התביעה אף הגישה מסמכים נוספים המגבים לשיטתה את גרסת עדי התביעה ובכלל זה מוצגים ת/3 (מזכר בדבר ניסיון לאתר את קרובי משפחתו של הנאשם), ת/4 (מזכר הכולל את דברי המתלוננת בדבר מצב דלת דירתה עת נכנס אליה הנאשם), ת/11 (חקירת החשוד מיום 23.7.11), ת/12 (לוח צילומים המתעד את נעלי הנאשם), ת/13 (לוח צילומים המתעד את הנאשם ולבושו ביום מעצרו).

26. עד התביעה גאנם טלעת גבה אחת מהודעותיו הנאשם (ת/6) וכן הוגשו באמצעותו עימות שערך (ת/8) ותיעוד החקירה והעימות ת/7 ו-ת/9. כמו כן, הוגש מזכר ת/10 המפרט את תגובת הנאשם כאשר ראה את המתלוננת בתחנת המשטרה. לדבריו **לא נלקחו ט.א מזירת האירוע** וזאת כי החשוד נתפס בזירת האירוע. לשאלה **היכן נמצאו הנעליים** השייכות לנאשם השיב העד כי יש דו"ח פעולה. כבר עתה "אמר כי לא קיים דו"ח פעולה המפרט בדיוק היכן נמצאו הנעליים".

27. העד נשאל באשר לאופן בו חקר את החשוד. לדבריו, הוא דובר את השפות עברית, אנגלית, עברית ואיטלקית אך לא דובר טיגרית. העד היה נחרץ בדעתו כי החשוד הבין את הדברים שנשאל במהלך חקירתו ושדבר זה ניתן ללמוד מהדיסק אשר תיעד את החקירה והעימות.

(פרוטוקול מיום 5.11.14 עמ' 23-24).

פרשת הגנה

28. ההגנה עותרת לזיכוי הנאשם, וזאת משום שלטענתה מדובר **בטעות בזיהוי**, שכן הנאשם היה בדרכו לחתונה של קרוב משפחתו, ולא היה בדירתה של המתלוננת כלל וכלל. עוד מוסיפה הסניגוריה, כי מדובר בנאשם אשר היה בארץ בעת התרחשות הדברים, **שנתיים בלבד**.

הנאשם העיד, כי ביום האירוע ישן אצל דודתו ברחוב אבולעפיה 21. לפנות בוקר, אמור היה להשתתף בחתונת חברו כאשר הקהילה אליה הוא שייך נוהגת לערוך חתונות לפנות בוקר, ומשכך השעה בה נתפס על ידי המשטרה אין בה כל דבר חריג. לדבריו, כעבור חמש דקות מאז יצא מבית דודתו הגיע אדם וחקר אותו. אותו אדם ביקש לראות את הויזה שלו, ואכן הנאשם הציג את הויזה בפניו. עוד הוסיף, כי התבקש למסור את המכשיר הסלולארי שלו. באותו מעמד, אף נערכה בדיקה בגופו, והוא התבקש לחלוץ את נעליו. לאחר מכן, אותו אדם ביקש למסור לו את כספו, וכשניסה לתפוס אותו ברח מהמקום. בהמשך הוסיף, כי שוטר אחר בא במונית, ובשלב מסוים נתפס על ידי השוטרים. הנאשם אף מסר, כי נתן את כספו וכל שהיה ברשותו, ובכלל זה הויזה, לידי השוטרים.

(פרוטוקול מיום 5.1.14 שורות 9-17).

29. הנאשם אף הוסיף בעדותו בביהמ"ש, כי בחקירתו במשטרה היה **"כמו חרש" ולא הבין מה חוקרים אותו**. עוד הוסיף, כי האיש שעצר אותו וביקש את הויזה ואת הכסף לא היה בבגדים של שוטר, ואין הוא יודע מדוע נדרש הוא להוריד את נעליו.

(שורות 18-20).

30. לדבריו, העובדה שהיה יחף הינה תוצאת היותם של הנעליים גדולות ממידותיו, וכשרץ הנעליים נפלו מרגליו. מי שקנה את נעליו היה אחיו. עוד הוסיף, כי התרחשות זו של הסרת המנעלים באה **לאחר מפגש עם אדם שלא היה במדים**.

31. באשר לאופן החקירה והבנתו את השאלות שנשאל במהלך חקירתו במשטרה, אמר הנאשם שהוא מתקשה בשפה העברית והיה באותה תקופה כמו חרש ולא הבין מה אומרים לו.

(עמ' 27, שורות 11-13).

32. באשר לעובדה כי הוא נתפס כשהוא לבוש שתי חולצות השיב הנאשם, כי בהיותו איש דת נוהג הוא שלא ללכת עם חולצה חשופה.

הנאשם נחקר ארוכות באשר לטענתו שנראתה תמונה ומוזרה, לפיה בשעת בוקר כה מוקדמת מתקיימת חתונה (בין השעות 03:30 עד 04:00). הנאשם **באופן עקבי** עמד על גרסתו הן בזירת האירוע והן בחקירתו שאכן התקיימה חתונה באותו מועד אליה הוא הוזמן.

כבר עתה ייאמר, כי לאחר שמיעת הראיות ועדים מטעמו של הנאשם אשר תמכו בגרסתו זו בדבר הזמנתו לחתונה, **הסכימה התביעה כי הנאשם הוכיח עובדות אלה**.

33. הדבר בא לידי ביטוי גם **בסיכומי התביעה**, לפיהם לאור עדויות ההגנה מטעם הנאשם מקובלת על התביעה העובדה כי אכן התקיימה באותו יום חתונה של העד כוברום גבר מיכאל, וכי הנאשם היה אמור להיות נוכח באותה חתונה. עוד מקובלת על המאשימה הטענה, לפיה **הכסף** שנתפס ברשות **הנאשם שייך לו ולאחיו**.

34. ברשותו של הנאשם נתפס על ידי המשטרה סכום כסף נכבד בשווי של **8,250 דולר ו-1,450 ₪**. מלכתחילה עלה חשד לפיו מדובר בכסף שנגנב, אך לבסוף כאמור חשד זה הוסר לחלוטין, וכספו של הנאשם הוחזר לידי.

35. הנאשם אף הוסיף, כי האדם שבדק אותו מלכתחילה היה בתוך מונית, ומי שעצר אותו היו אנשים אחרים.

(עמ' 29, שורות 31-32).

36. הנאשם מכחיש מכל וכל כי השוטר אשר ביצע אחריו מרדף הבחין כי לא היו עליו נעליים. אומר הנאשם, כי מי שבדק אותו מלכתחילה, ובכלל זה את גופו ומתחת לבגדיו, לא היה עם בגדי שוטר. לפיכך, ברח ממנו, ובמרדף שנערך במונית היה אותו אדם, אך את מעצרו ביצעו שוטרים אחרים.

(עמ' 30, שורות 9-12).

37. הנאשם שוב ושוב הדגיש, כי **לא הבין את מהלך חקירתו ואת השפות בהן הוא נחקר**, ולפיכך ביקש בכל פעם להישאל בשפות שונות, וזאת משום שלא הבין את החקירה.

(שורה 32).

38. ההגנה טוענת, כי קיימים **מחדלי חקירה** רבים הבאים לידי ביטוי בעובדה כי המשטרה פעלה בניגוד להוראות המחייבות חקירת חשוד בשפתו או בשפה שהחשוד דובר ומבין אותה. לעניין זה, הסניגוריה טוענת כנגד גביית הודעתו הראשונה של הנאשם אשר בוצעה בשפה העברית והאנגלית לסירוגין, וכן כנגד חקירתו השנייה על ידי העד טלעת גאנם. הסניגוריה מדגישה, כי ברור היה למשטרה שמדובר בחשוד אריטראי, אשר נחקר שלא בשפתו. החשוד נחקר בשפות העברית והערבית לסירוגין.

39. ביטוי לאי הבנת הנאשם את מהלך החקירה והשאלות שנשאל נמצא בכך שחקירתו נערכה **בשלוש שפות, עברית, ערבית, אנגלית**, ובמהלך חקירתו נכנסה קצינה במדים והודיעה לו כי המתלוננת זיהתה אותו. הודעה זו נאמר על ידי הקצינה במדים על פי דיסק החקירה **במספר שפות**.

40. הסניגוריה טוענת, כי אין כל בסיס לטענת התביעה לפיה הנאשם נבהל במהלך חקירתו ונלחץ לנוכח פגישה צפויה במסגרת עימות עם המתלוננת.

טענות רבות מעלה הסניגוריה המתייחסות לחומר אשר תיעד את חקירת החשוד, ושממנו ניתן להבין כי החשוד **כלל לא מבין** את השאלות שנשאל, ומבקש שוב ושוב להיחקר באופן איטי על מנת שיוכל להבין את חקירתו. עוד מוסיפה הסניגוריה, כי הנאשם במהלך חקירתו ביקש לבדוק אם קיימות טביעות אצבע בדירה, שכן החוקר הטיח בפניו, במסגרת תרגיל חקירה, שאכן נמצאו טביעות אצבע שלו בדירת המתלוננת. הנאשם הכחיש בכל תוקף קיומן של טביעות אצבע, ודבר זה בא לידי ביטוי הן במסגרת חקירתו במשטרה, והן בחקירה המתועדת בדיסק החקירה.

41. הסיגוריה אף מציינת, כי במסגרת העימות בין החשוד למתלונן, אין זכר לטענת הנאשם, לפיה המדובר באדם עובד אשר הגיע לחתונה, מה גם שמדובר בטענה מרכזית של הנאשם.
42. טענה כבדת משקל מטעם הסיגוריה מתייחסת למסדר זיהוי התמונות אותו ערכה משטרת ישראל, כשבענין זה מציינת הסיגוריה כי לא ניתן לסמוך על מסדר תמונות כפי שבא לידי ביטוי במוצג ת/4. על פי פרוטוקול מסדר זיהוי התמונות עולה, כי המתלוננת התבוננה בתמונות ואמרה:
- "אני קצת מהססת כי הוא דיבר אלי, ואולי אם הייתי שומעת את הקול זה היה עוזר לי. הוא אמר לי שלום. זה מספר 3".**
43. בהערות נרשם במוצג ת/4, כי לקח למתלוננת **כדקה וחצי עד לזיהוי** של החשוד.
44. הסיגוריה מדגישה, כי החשוד נתפס כשניתן בבירור לראות כי בעת מצערו היה עם **שפם. דבר בא לידי ביטוי** במוצג ת/13. טוענת הסיגוריה, כי המתלוננת כלל וכלל **לא ציינה** פרט חשוב זה, אשר יש בו כדי להוסיף בתיאורו של הנאשם ובזיהויו.
45. עוד מוסיפה הסיגוריה, כי **כל עדי התביעה** אשר נכחו בזירת האירוע ושחלקם פגשו את החשוד ורדפו אחריו, **לא ציינו** בחקירתם במשטרה ובביהמ"ש את העובדה כי החשוד היה עם **שפם**. אשר על כן, סוברת הסיגוריה, כי אי מתן פרט זיהוי **כה בולט** יש גם בו לפגוע בראיות התביעה ובזיהוי הנאשם כמבצע העבירות.
46. הסיגוריה דוחה מכל וכל את טענת המתלוננת, לפיה היה בכוחה לזהות את **קולו** של הנאשם, שכן מדובר במפגש **קצר יחסית** ובנסיבות בהן המתלוננת העידה כי היתה בהיסטריה וחשש מאוד מנוכחותו של אותו אדם בדירתה.
47. הנאשם חש חסר אונים באירוע שחווה, וזאת מבלי כל אפשרות להתייחס לחשדות שהוטחו בו. הנאשם דבק בגרסתו, לפיה היה ברשותו סכום כסף נכבד ביותר, ומאחר והחשש כי לקח כספו ממנו על ידי אותו אדם, מצא לנכון לברוח מזירת האירוע. הסיגוריה טוענת, כי מדובר בפליט זר שפעל בתוך לחץ עת נקלע למרדף משטרתי, כשהוא בדרכו לחתונה אליה הוזמן.
48. עוד טוענת הסיגוריה, כי גרסת החשוד לעניין נעליו, והדרישה כי יחלוץ את נעליו, אין להם כל זכר בתיק החקירה. דבר זה מחויב היה, שכן מדובר בראייה חשובה, ולא יעלה על הדעת שהנאשם לא יזכה לתת גרסה מפורטת בנושא זה.

49. הסיגוריה למעשה טוענת, כי הוכח שהנאשם אכן היה בדרכו לחתונת חברו אשר התקיימה בשעה 04:00 בבוקרו של אותו יום. על כך הסכימה המאשימה בסיכומיה. בהמשך, נעצר על ידי אדם בחשש שלקח כספו אשר היה בכיסו. אין חולק, כי אכן מדובר בסכום כסף נכבד השייך לנאשם ולאחיו. מדובר בגרסה עקבית, שעל אף קשיי השפה, עמד הנאשם מאחוריה החל ממעצרו ועד לעדותו בביהמ"ש. טוענת הסיגוריה, כי אדם ההולך לחתונה, ובכיסו סכום כה נכבד, לא סביר שיסטה מדרכו על מנת להתפרץ ולגנוב רכוש. מדובר בזיהוי שגוי של הנאשם המחייב זהירות רבה. בנסיבות אלה, טוענת הסיגוריה שיש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

50. על **שני אדנים** נסמכת התביעה בעתירתה להרשיע את הנאשם. האחד, **זיהוי** של הנאשם על ידי המתלוננת, והאחר **נסיבות מחשדות** שבמהלכן נתפס החשוד בקרבת מקום מגוריה של המתלוננת.

51. אכן, "**בפשטות הדברים**" ניתן לומר לכאורה, שצירוף שני אדנים אלה הכוללים כל אחד מהם אשכול ראיות שלהם אתיחס בהמשך, יש בהם כדי לבסס לכאורה את החשדות כנגד הנאשם ולהוביל להרשעתו.

52. ציינתי את המילים "**בפשטות הדברים**", משום שבחינת הראיות לעומקן העלתה אספקטים רבים אשר הובילו לדבוק פעם בגרסת התביעה ופעם בגרסת הסיגוריה. לפרקים חשתי כי ראיות התביעה מבוססות, ולפרקים נעתי למחוז הספק הסביר, ובסופו של דבר בחרתי לזכות את הנאשם מחמת הספק. אודה, כי התלבטתי לא מעט באשר לתוצאה אליה הגעתי, ועל המהלך של בחינת הראיות, וכן התרשמות ביהמ"ש אעמוד בהמשך.

53. אין חולק, כי מדובר בנאשם שאיננו מוכר למי מעדי התביעה. הנאשם נתפס על ידי משטרת ישראל בזירת האירוע.

54. המשטרה ביצעה מסדר זיהוי תמונות בלבד ולא מסדר זיהוי חי, וזאת כאשר מתיק החקירה עולה כי האנשים אשר פגשו בחשוד בזירת האירוע יכלו לשפוך אור על זהותו. כך למשל, המתלוננת ושלושת עדי התביעה הנוספים טענו כי ראו אדם כהה עור בלבוש מסוים שתואר על ידם, כשהוא נמלט מהמקום. ראוי גם ראוי היה בנסיבות אלה, לערוך מסדר זיהוי חי בו היו משתתפים המתלוננת ושלושת עדי התביעה שהיו בזירת האירוע.

55. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לנוכח העובדה כי על פי תיאור המתלוננת ניתן להתרשם שבעת הגעתה לדירתה ופגשה בחשוד היתה במצב נפשי קשה. לדבריה, דפקה על דלת דירת שכנתה, וכלשונה: "**כמו מטורפת**". המתלוננת חששה כי היא עומדת להיות קורבן לאונס, ולדבריה **איבדה את**

תחושת הזמן והיתה בהיסטוריה.

56. ממסדר זיהוי התמונות עולה, כי המתלוננת **היססה** קודם שהצביעה על תמונת הנאשם **במשך דקה וחצי**. בדבריה בביהמ"ש אמרה כי היסוס זה נעוץ בעובדה כי היא מתגוררת בדרום תל אביב, שם יש הרבה פליטים. עוד הוסיפה באותו מעמד, כי היא רצתה לשמוע את **קולו** של החשוד על מנת להיות בטוחה שאכן מדובר בו.

57. יצוין, כי הן המתלוננת והן **שלושת עדי התביעה** שהיו בזירת האירוע, כאשר חלקם אף רדף אחרי החשוד, **לא ציינו** כלל כי מדובר בחשוד שהיה **עם שפם**, פרט שהוא בולט, ולטעמי הכרחי בתיאור החשוד.

58. **בע"פ 193/14 פאדי נסראללה נ' מד"י (פס"ד מיום 27.10.14) [פורסם באתר נבו]** התייחס ביהמ"ש לשאלת מהימנות הזיהוי של הנאשם באמצעות עיון באלבום תמונות. נקבע, כי הגם שיש בשיטת זיהוי זו קשיים שונים, אין לשלול מזיהוי שנעשה תוך עיון באלבום תמונות, כל ערך ראיתי.

ככלל, יש **לבכר** קיום של מסדר זיהוי חי על פני מסדר זיהוי תמונות, אלא שמסדר זיהוי תמונות הינו פרקטיקה מקובלת **במקרים בהם למשטרה אין חשוד בעבירה, ולכן לא ניתן לקיים מסדר זיהוי חי**.

זיהוי באמצעות עיון באלבום תמונות מגלה קשיים שונים, כגון חשש מזיהוי שקרי או מפני זיהוי מוטעה.

59. הנה כי כן, בידי המשטרה היה חשוד בביצוע העבירות, ובזירת האירוע נכחו המתלוננת ושלושה עדים נוספים, ולמרות זאת לא בוצע מסדר זיהוי חי בנסיבות שמן הראוי היה לעשותו.

60. לא התרשמתי כי המתלוננת חפצה להטעות את ביהמ"ש, אלא שלדעתי **מהימנות הזיהוי** כשלעצמה הינה בעייתית. הנסיבות שבהן נחשפה המתלוננת לדמותו של המזוהה, משך החשיפה, שעת המפגש ביניהם ומצבה הנפשי פגעו לדעתי ביכולתה להטביע בזיכרונה רשמים חזותיים, וכן את קולו של החשוד.

61. ומכאן, אעבור לנקודה מרכזית שהינה **מסד** בהכרעת הדין, והכוונה היא **למחדלי החקירה**.

צפיתי רבות בחקירה שתועדה על ידי המשטרה בדיסק אשר הוגש לעיון ביהמ"ש. ניתן להתרשם באופן ברור וללא צל של ספק, כי הנאשם **לא הבין כיאות**, וזאת בלשון המעטה, את מהלך חקירתו והשאלות שנשאל. חקירתו נערכה **במספר שפות, ובכללן עברית, ערבית ואנגלית לסירוגין**, תוך הדגמת נושאים כאלה ואחרים על ידי חוקר המשטרה טלעת גאנם **באמצעות ידיו**. ניכר בעליל, כי הנאשם מנסה לעקוב ולהבין את השאלות, ותשובותיו דלות ביותר. הנאשם במסגרת חקירתו ביקש לא פעם

לחזור על השאלות **לאט יותר**. חוקר המשטרה אכן חזר שוב ושוב על שאלות אותן שאל על מנת שהנאשם יבין אותן.

אודה על האמת, כי במהלך הצפיה חשתי אי נוחות הולכת וגוברת ממהלך החקירה. ספק רב בעיני, וזאת בלשון המעטה, אם אכן ניתן **יומו** של הנאשם במסגרת חקירתו במשטרה. חשתי לא פעם מבוכה כיצד זה במסגרת חקירתו של נאשם אין הוא זוכה לחקירה נאותה, שלמה ושיש בכוחו להשיב כדבעי לשאלות אותן הוא נשאל.

59. במצב דברים זה, ספק רב בעיני אם אכן טענות הנאשם במסגרת חקירתו אכן זכו לבירור ממצא, מלא ושלם באופן שיש בידי ביהמ"ש להשתכנע שאכן מדובר בגרסה שלמה ומדויקת.

התרשמתי באופן ברור, כי חוקרי המשטרה למעשה "**ננעלו**" על ההנחה לפיה החשוד שנתפס בזירת האירוע הוא החשוד אשר פרץ לדירתה של המתלוננת. כך למשל, לא נלקחו טביעות אצבע מהדירה, לא נערכו מסדרי זיהוי על ידי כל האנשים שהיו בזירת האירוע, וזאת כאשר מסדר הזיהוי בתמונות מעורר **ספקות** באשר לעוצמתו כמפורט לעיל.

60. טענות המאשימה לפיהן ניתן להתרשם מהחקירה שתועדה כי הנאשם חשש ממפגש עם המתלוננת במסגרת חקירתו אין להן על מה שתתבססנה. צפיתי בדיסק החקירה, ולא התרשמתי שהנאשם חשש ממפגש שכזה, או שהופתע מנוכחות המתלוננת עת כניסתה לעימות אתו.

61. בשים לב להתרשמתי כי מדובר במחדלי חקירה היורדים לשורשו של עניין, ואשר לא אפשרו הצגת גרסה שלמה מטעם הנאשם, אזי לא מן הנמנע כי דברים רבים אותם מסר הנאשם לחוקריו, שלא בשפתו, זכו "לעיוות" ואי דיוקים. מצב דברים זה, בו לא מתקיימת חקירה כיאות, מעורר חשש כבד לגבי דברים אשר נמסרו על ידי הנאשם, שמא לא הובנו על ידי חוקרי המשטרה. **חקירת הנאשם במספר שפות לסירוגין, תוך מעבר משפה לשפה לאחר משפטים ספורים** בחקירתו, מעלה צל כבד באשר למיצוי והגעה לחקר האמת. על כך אוסיף את התרשמתי כאמור לעיל, לפיה מצפיה בחקירתו של הנאשם ניתן להתרשם כי חוקרי המשטרה גמרו אומר בלבם כי החשוד שנמצא ברשותם הוא זה שביצע את העבירות, ומשכך לא פלא הדבר שחקירת הנאשם נעשתה כפי שנעשתה.

62. ברור הדבר, כי לנוכח מחדלי חקירה אלה, **מתקיים קושי מובנה** בבחינת גרסתו של הנאשם, שמא גרסתו האמיתית לא **הוצגה כדבעי** באופן שניתן לבחון אותה עם יתר הראיות.

63. כך למשל, גרסת הנאשם באשר לחליצת נעליו בשלב כזה או אחר, ספק רב אם אכן נרשמה ותועדה כיאות במסגרת חקירתו. יצוין, כי לא הוצגה כל ראיה **היכן נמצאו** נעליו של הנאשם, ואין כל מזכר בעניין זה. מי לכפינו יתקע שאכן גרסת הנאשם באשר לאירועים שגרמו לו להימלט מהמקום **אכן תועדה** כיאות, דהיינו באופן שניתנה לו הזדמנות להיחקר בשפתו, ושהוא אכן יכול היה להציג גרסה

שלמה?

64. אין חולק, כי מה שנראה תמוה והזוי (כלשון השוטר פתחי) בדברי הנאשם, לפיהם היה בדרכו לחתונה בשעה לא סבירה, מצא אחיזה בחומר הראיות, עד כי גם התביעה הסכימה לטענה זו של הנאשם.

65. אין חולק, כי הנאשם החזיק באמתחתו סכום כסף נכבד ביותר (דולרים ושקלים) והיה בדרכו לחתונה. מדובר בכסף השייך לנאשם ולאחיו. מכאן, שטענתו לפיה חשש כי ילקח כספו, על ידי אדם מסוים, אינה מופרכת. גם השוטר פתחי מציין בעדותו, כי כאשר ביקש מהנאשם להוציא את כספו, החל הנאשם להילחץ.

66. נכון הדבר, כי השוטר פתחי מציין, כי כאשר הבחין בנאשם היה הנאשם ללא נעליים, אלא שהנאשם בעדותו בביהמ"ש באמצעות מתורגמנית מסר גרסה לפי היו שני שלבים באירוע, כאשר בשלב הראשון פנה אליו אדם שאיננו מוכר, ושלא במדים וביקש ממנו את כספו. לפיכך, הנאשם נמלט מהמקום, ובדרך חלץ את נעליו.

67. שוב בנקודה זו מצאתי לציין, כי בפשטות הדברים אכן ניתן לראות בכך התנהגות מפלילה, כשצל כבד מוטל מעל ראשו של הנאשם, ובדרך הרגילה הייתי רואה בכך ראייה מפלילה והקושרת את הנאשם לביצוע העבירות. אלא **שהתרשמותי ממהלך חקירתו** של הנאשם כמפורט לעיל, מעלה ספקות רבות באשר **לדיוק בדברים אותם רשמו ותיעדו אנשי** המשטרה החל מזירת האירוע ועבור לחקירתו בתחנת המשטרה.

במילים אחרות, **סוכלה** אפשרות ממשית לבחינת גרסת הנאשם באופן נאות בין לשבט ובין לחסד.

68. מצאתי מקום גם לציין, כי התרשמתי מהנאשם ועדי ההגנה מטעמו לחיוב. עקבתי היטב היטב, בשל הקשיים שהוצגו עד כה, אחר מהלך עדותו של הנאשם. במהלך כל חקירתו של הנאשם, הנאשם עמד על גרסתו באופן איתן, גם בדברים שמלכתחילה היו כאמור תמוהים, כגון לכתו לחתונה לפנות בוקר.

69. סוף דבר, על אף צל כבד של חשדות המונח מעל ראשו של הנאשם והנטיה הראשונית לקבוע כי ידו במעל, הרי שבחינת הראיות **לעומקן** בבחינת וחקרת ודרשת היטב, העלו בי ספקות באשר לאשמתו, כשהמסד העיקרי בספקות אלה נעוץ בעובדה שלהתרשמתי הנאשם **לא זכה** לחקירה נאותה שתכליתה הגעה לחקר האמת, וזאת בלשון המעטה.

70. אשר על כן, אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ה, 10 דצמבר 2014, במעמד הצדדים